

[Handelsministeren.]

etterlyste, faktisk ikke er mulig. Der er uenighed mellem Norge, Sverige og Danmark om, på hvilket grundlag man skal foreskrive sikkerhedsbemanningen. I Norge har man, som man har det i Danmark, i loven fastsat en minimumsbemanning. I Sverige er det ud fra sikkerhedskriteriet overladt til søfartsstyrelsen at fastsætte den i bekendtgørelse, som i de fleste tilfælde hviler på en overenskomst — og det i sig selv gør det vanskeligt på nuværende tidspunkt at nå frem til en fællesnordisk lovgivning. Men jeg kan da kun være enig med det ærede medlem hr. Aage Fogh i, at vi bør stræbe efter at få et fællesnordisk grundlag her, fordi vi har en søfart i disse 3 lande, som på mange måder ligner hinanden, i hvert fald i det generelle, idet skibsfarten såvel i Sverige som i Norge og Danmark skal sejle i skarp international konkurrence og fortrinsvis mellem fremmede havne.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh spurgte, om dette forslag om ændring i lov om tilsyn med skibe vedrørende et skibstilsynsråd ikke var en ændring, der var kommet til verden sådan efter princippet om Parkinsons lov. Jeg vil gerne sige, at vi her står over for et af de spørgsmål, hvor der i allerhøjeste grad kan fremføres synspunkter, som taler imod det, jeg har foreslået, men det har nu ikke været sådan en almindelig tilbøjelighed til at falde for Parkinsons lov, der ligger bagved. Når jeg har fundet det rigtigst at fremsætte forslag om et skibstilsynsråd hænger det sammen med det enige ønske, der har været udtalt fra mandskabsorganisationerne, og som om ikke deles fuldt ud så dog stærkt støttes af officersgrupperne, om nøjere end det i dag er tilfældet at kunne følge skibstilsynets arbejde. Man må ikke glemme, at det almindelige sikkerhedshensyn for søfarten er overladt administrativt til skibstilsynet, og det kan vel ikke afvises, at der kan være noget berettiget i, at man fra mandskabsorganisationernes side ønsker at kunne følge dette arbejde nøje, og at man ønsker også i lovgivningen at få en præcisering af, at mandskabet kan gøre erfaringer, som bør kunne komme til udtryk direkte over for lovgivningsmagten, ved at man får den indstillende opgave, som man nu får

tildelt i dette skibstilsynsråd. Hvorom alting er, er det dette årgamle krav fra mandskabsorganisationernes side, der ligger bagved, at jeg har imødekommet ønsket og stillet forslag om oprettelsen af et skibstilsynsråd.

Det ærede medlem hr. Vivike spurgte mig, om jeg havde undersøgt rederiernes regnskaber. Nej, det har jeg ikke, og jeg vil også gerne sige til det ærede medlem, at jeg har ingen adgang til at undersøge sådanne regnskaber, ud over den som det ærede medlem og alle andre har til at studere de offentliggjorte regnskaber. Jeg vil også gerne sige, at selv om jeg havde haft en sådan bemyndigelse, havde jeg ikke fundet nogen anledning til på grund af denne lovgivning at studere de nævnte regnskaber nærmere. Det synes ikke at være gået op for det ærede medlem, at de økonomiske hensyn, jeg har ment at måtte tilgodese over for rederierne, alene er begrundet i dette, at vore bemanningsforskrifter går ud over det sikkerhedsmæssige og dermed lovgivningsmæssigt påfører rederierne udgifter, som andre landes skibsfart i alt fald ikke har, og som selv det ærede medlem hr. Vivike ikke vil være i stand til at påvise at andre lande har i tilsvarende grad som Danmark.

Det er rigtigt, som det ærede medlem siger, at vi har bedre afskrivningsregler, men det har bare igen forbindelse med dette, så lidt som det har forbindelse med sikkerhedshensynet, om regnskaberne i øvrigt er mere eller mindre gode. Det kan derimod have noget at gøre med den pligt, det høje tings medlemmer må føle til at ændre den lovgivning, som ikke længere svarer til denne lovgivnings hensigt.

Det ærede medlem siger, at vi jo ikke går så langt i retning af at imødekomme mandskabsønskerne, som man gør i Norge og Sverige. Vel, jeg skal ikke afvise, at det ærede medlem måske vil være i stand til at påvise enkelte områder, hvor man er kommet længere i Norge og Sverige, end vi er i Danmark. Vi må vel i det hele erkende, at på det arbejdsretlige og på det sociale område har de tre skandinaviske lande i mange år indtaget en sådan førerposition og lagt en sådan iver for dagen — og jeg deltager i denne iver — for at sikre det arbejdsretlige og det sociale, at det vel